Ч. 47. Четвер 14 (1) марта 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З краевого сойму. — Ще про замах на Петкова. — Події в Росиї.

В імени буджетової комісиї п. Лео поставив на послідним засіданю сойму внесене в справі утвореня краевого фонду інвестицийного і зміни деяких постанов банкового статута: 1. Сойм установляе 5-міліоновий фонд інвестицийний, призначений на підпиране економічного розвою краю на поли промислу, гірництва і торговлі, даванем кредиту або капіталу на краеві підприемства, творенем або підпиранем кооперацийних орґанізаций, або взагалі діланем в цілях розвою і підпираня загальної продукциї економічної краю. 2. З білянсів банку краевого, почавши від білянсу за р. 1907, сойм призначае на дотацию сего фонду ту щорічну надвишку доходів банку, котра мала служити на побільшене основного капіталу, а котра, як сей капітал дійде до квоти 4,000.000 корон, мала бути віддана до розпорядимости сойму. 3. Ся надвишка мае віддавати ся до інвестицийного фонду краевого так довго, як довго сей фонд з самих тілько надвишок, без дочислюваня яких будь відсотків і евентуальних зисків, не виросте до квоти 5 міліонів корон. 4. Інвестицийний фонд буде окремо адміністрований, зачислюваний і білянсований банком краевим на підставі приписів, виданих Виділом краевим по вислуханю гадки дирекциї банку краевого. — Друге внесене комісиї накладае на край обовязок поруки виконаня зобовязань, випливаючих з виданя комунальних облігаций аж до висоти 50 міліонів корон номінальної вартости. Так само поруку краю за зобовязаня випливаючі з виданя зелізничих облігаций підвисшае ся до 50 міліонів номінальної вартости. — Відповідно до наведених змін, зміняють ся дотичні постанови статута банку краевого. — В імени сільної комісиї п. Мерунович поставив внесене взиваюче правительство: 1) щоби Виділови краевому признало довший кредит ніж піврічний в рахунку продажи камінної соли; 2) щоби звинуло удержувані доси під зарядом державних зелізниць маґазини для продажи соли на деяких стациях і відступило сю продаж Виділови краевому; 3) щоби признало Виділови краевому відповідний континґент соли з саліни Качика на Буковині; 4) щоби дальше старало ся о знижене ціни соли — так вареної як і соли для худоби; 5) щоби дальше старало ся о заведене в Галичині фабрикациї сконцентрованих солий потасових — евентуально при співучасти Виділу краевого; 6) щоби признало деякі полекші для громад, в котрих суть саліни. — Внесеня ухвалено.

Комісия для реформи виборчої відбула в понеділок друге і послідне засідане своє в тій сесиї. До комісиї тої відослані 3 проекти ординациї виборчої: Олесницкого, Ґломбіньского, Виділу краевого і проекти Ґломбіньского на зміну статута краевого в напрямі розширеня автономії краю. — Комісия застановлялась наперед над тим, чи ті внесеня трактувати разом з реформою виборчою чи окремо. Пос. Ґломбіньский жадав трактованя окремого висказуючи бажане, щоби внесеня зміни статута краевого незалежно від реформи виборчої були полагоджені. Сему спротивив ся пос. Олесницкий підносячи, що зміна статута кр. вводить так далеко ідучі зміни в компетенциї законодатній сойму що не можна навіть дебатувати над ним не маючи певности, яка судьба постигне реформу виборчу. — По довшій дискусиї прийшла комісия однак до пересьвідченя, що на теперішній сесиї, яка вже за 4—5 днів мае скінчитись, нема часу не лиш на полагоджене, але навіть на обговорене сеї справи в комісиї і длятого порішила з огляду на обіцяну осінну сесию — скликати ся на тиждень перед сею сесиею так, щоби з початком сесиї справоздане комісиї було вже готове. Так само полагодила комісия внесене п. Ґломбіньского.

34)

Пан Лекок.

З француского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

Невістка матери Шіпена була Овернянка і мусіла тяжко покутувати за то, що замість за свого краяна віддала ся за Парижанина. Мала дванайцять літ, коли приїхала до Парижа і стала за робітницю у великій фабриці в Монруж та все там служила. Працювала тяжко через десять літ, відмавляла собі всего а складала гроші і так зложила три тисячі франків, аж злий дух підсунув їй Політа Шіпена. Она полюбила того блідого ледащого непотріба і він оженив ся з нею задля її ощадностий.

Доки ставало гроший, значить ся через яких три чи чотири місяці, жило ся їй в тім подружу як в небі. Але з послідним срібняком щез і Політ та взяв ся знову з великим одушевленем до розпусти і злочинів.

Від тої пори навідував ся до жінки лиш на то, щоби відобрати гроші від неї, коли вже здогадував ся, що она знов собі щось заощадила. І так правильно від часу до часу забирав він все від неї. Був би її радо звів ще на послідну в надії, що зможе тягнути зиски з її краси, але она тому рішучо оперла ся.

Сей опір був якраз причиною, що стара Шіпенова зненавиділа свою невістку і так зле з нею обходила ся, що бідна жінка мусіла одного вечера втікати і навіть не могла більше нічого з собою забрати, як лиш тоті лахи, які мала на собі. Матір і син числили на то, що голод змусить її до того, до чого не могли її наклонити погрози і намови. Але они в тім перечислили ся.

Секретар додав ще, що тоті факти загально звістні і що всі стоять длятого по стороні хороброї Овернянки та длятого навіть не називають її инакше як лиш „честна Тоня".

Розвідавши то вернув Лекок назад до своєї дорожки. Уличка Ля Бют-о-Кайле, куди Папільон поїхав вітрами, подобала дуже мало на Бульвар Малерб. Коли при тій улици мешкали міліонери, то того зовсім не було видко. То лиш певна річ, що всі жителі там знали ся, як би то було де на селі. Перший чоловік, до котрого звернув ся Лекок з питанем про паню Політ-Шіпен, вибавив его з клопоту.

— „Чесна Тоня" мешкае в отсім домі — відповів він — зараз на право на найвисшім поверсі, двері просто сходів.

Лекок і батько Абсент увійшли до камениці і знайшли зараз означену їм комнату. Була то сумна, холодна, досить простора комірчина на піддашу з камінними плитами замість підлоги. Сьвітло заходило крізь вікно до спуcканя. Криве ліжко з орíхового дерева, розгойданий стіл, два крісла і дрантиві горшки до вареня то була вся її знадоба. Але мимо тої очевидної бідноти все було таке чистеньке, що аж сьвітило ся, а поміст був такий, що можна би було, як то батько Абсент сказав, на нім їсти.

Коли оба поліцисти увійшли, застали жінку, як она шила мішки з грубого полотна. Сиділа посеред комнати якраз під вікном, щоби їй було добре видко ся. Побачивши чужих мужчин, трохи злякала ся і підняла ся з крісла. Лекок одним поглядом оглянув помешкане і жінку.

Она була мала, присадкувата, груба, страшенно собі звичайна. Її чоло окружав ліс кострубатого чорного волоса а великі сині очи надавали її лицю такого виразу резиґнациї, який видко на зьвірині, котру вічно катують, а від котрого чоловіка аж серце болить.

Може она колись за молоду й не зовсім була погана; тепер же виглядала майже так само стара як її свекруха. Але по ній видко було, що она честна людина і не перестала такою бути, хоч обертала ся між злочинцями.

Її дитина була дуже неподібна до неї: блідонька, сухенька, оченята їй сьвітили ся а волосе мала таке брудно жовтаве, що то єго називають „париске бльонд". Одно впало обом поліцистам в очи: матір мала на собі дуже витерте катунове одіне а дитина тепле суконне.

— Пані Шіпенова — зачав Лекок ввічливо говорити. — Ви без сумніву чули про той великий злочин, який став ся в гостинниці вашої свекруха.

— Таж чула, мій пане. — А відтак додала борзо: Але мій муж не може бути в то запутаний, бо він сидить в арешті.

— Так, я то знаю — сказав Лекок — Політ сидить в арешті вже від двох неділь.

— Ох, та й зовсім несправедливо, мій пане, я готова на то присягнути тут перед вами! То єго приятелі, ледащі люди, намовили. З него то така слаба натура; скоро випе скля-

Очевидець замаху на болгарского президента мінїстрів Петкова оповідає: Президент мінїстрів повертав коло години 5 по полудни в товаристві мінїстра війни Савова, мінїстра торговлї Ґенадиєва і мінїстра скарбу Поякова з проходу в парку Бориса, положеним в полудневій сторонї міста. По дорозї до міста прискочив до него молодий чоловік, стріляючи з револьвера. Перший стріл ранив мінїстра торговлї Ґенадиєва в рамя, другий поцілив Петкова в груди, прочі хибили. Президент мінїстрів пробовав вскочити до їдучого побіч повоза, однако упав коло него на землю і в кількох мінутах опісля, коли его везено повозом, помер, як здаєть ся в наслїдок того, що куля нарушила серце. — Виновник замаху єсть видаленим урядником і називає ся, як вже вчера донесено, Петров. Пробовав він утечи, але дігнав его переходячий дорогою поручник ґвардиї Константинов і напав на него з добутою шаблею, по чім два вояки поліцийні розоружили убийника. Поліцийний аґент, котрий все супроводив Петкова, вистрілив кілька разів до утїкаючого убийника, але не поцілив его. Рана мінїстра Ґенадиєва здаєть ся легка. Загально думають, що розходить ся тут о личну месть на Ґенадиєві, а президент мінїстрів лише случайно упав жертвою замаху. Після иншої поголоски виновник замаху мав спільників, котрі вспіли утечи. — Вчера відбуло ся в Софії надзвичайне засїдане собранія, на котрім президент присьвятив горячий спомин памяти убитого президента кабінету. Мінїстер заграничних справ Станцьов повідомив палату о зарядженях, виданих з приводу убитя Петкова. Мінїстер торговлї Ґенадиєв оповів житепись Петкова і вказав, що той чоловік брав дїяльну участь в борбах о независимість Болгариї і підчас тих борб утратив руку. На жаль упав з руки Болгарина. Той замах не захитає становищем товаришів покійника. Будуть виповняти свої обовязки для добра краю, хочби виставили ся на небезпечність, що їх всїх поубивають. На внесене Ґенадиєва собраніє ухвалило, аби похорон Петкова відбув ся на кошт держави. На тім на знак жалоби закрито засїдане.

Послїдне засїдане російскої Думи було дуже бурливе. Уміреним сторонництвам лише з тяжкою бідою удало ся побороти правицю і лївицю. При тій нагоді показало ся, що ті оба скрайні сторонництва можуть дуже легко обструкциєю знївечити всї пляни центра. — На підсекретарів Думи вибрано: Успеньского, социял-революционера; єсть він лїкарем, вибраний послом з рязаньскої ґубернії; Харламова, кадета посла з обводу доньского войска; єсть він учителем; Карташева, лїкаря з симбірскої ґубернії, зближеного до социялїстів; Салтикова, книгаря з вятскої ґубернії, социял-демократа; вкінци Максинтова, Татарина, адвоката з Казаня. Більшість Думи рішила перевести строго верифікацию виборів. Колиб так дїйстно стало ся, то можна надїяти ся, що яких 25 посольских мандатів з лївиці буде уневажнено. Дума має документи, доказуючі, що реакцийні сторонництва поповняли при помочи адмінїстрацийних властий нечувані надужитя, щоби лише переперти своїх кандидатів. Так пр. говорять в Думі, що о виборі Крушевана в Кишеневі рішали умерші, котрих покликано до голосованя нї більше, нї менше, лиш 137. Правительственні круги мабуть рішили ся вже дати амнестию на ось яких умовах: 1) Помилувані будуть всї укарані вже, або ті, против котрих веде ся слїдство за переступки прасові і инші, але на всякий случай такі, що були сповнені з причин чисто політичних, а не для рабунку або особистої користи. 2) Будуть даровані кари адмінїстрацийні і кари наложені судами на основі приписів о станї скріпленої охорони або воєнними судами. 3) Амнестиєю не будуть обняті виновники терористичних замахів. 4) Будуть зменшені кари наложені на особи, котрі помагали виконувати терористичні замахи. 5) Будуть знесені кари за переховуванє або кольпортажу нелеґальних друків. На тих основах має мінїстер судівництва виготовити амнестийний указ. Зачувати, що Столипин заповість се в декларациї, яку сими днями має зложити в Думі. Загалом беручи, в Думі проявляє ся сильно стремлїнє до позитивної роботи. Президент Думи, Головин, на двірскім принятю заявив, що Дума горячо бажає працювати і скоро лиш Думі нїхто не буде ставляти перепон, то можна бути певним, що она сама не дасть приводу до конфлїкту. А всеж таки мимо того не устають поголоски, що незабаром має Столипин уступити і що Дума буде розвязана. Ті поголоски відбили ся аж в Парижи і в Берлинї, де в наслїдок того значно обнизив ся курс російских вартістних паперів. До берлиньских ґазет доносять навіть, що Столипин розіслав до всїх ґубернаторів тайний обіжник, в котрім взиває їх, щоби на случай розвязаня Думи старали ся не допустити до зелїзничого страйку.

ночку вина, то можна з ним зробити, що хто схоче. Сам із себе він би й малїй дитинї не зробив нїчого злого — треба лиш подивити ся на него.

І підчас того коли она так говорила, споглядала она палкими очима на лиху фотоґрафію, що висїла на стїнї. Она представляла поганого мужчину з неневним поглядом; погані уста ледви що закривали вуси, намащене волосє як би прилипло було з боків до голови. То був Політ.

Нещаслива очевидно все ще его любила; таж то був еї чоловік.

Настала довга хвиля мовчанки а підчас тої хвилї отворили ся з легонька двері від комнати на піддашу. Якийсь мужчина всунув голову крізь отвір, але й зараз відхилив ся. Двері замкнули ся знову, ключ в замку обернув ся і заскрипів і почули ся скорі кроки, мов би хтось біг сходами на долину.

Лекок сидячи посеред хати плечима до дверий не міг видїти лиця того якогось дивного гостя. Мимо того не сумнївав ся анї на хвильку хто би то був і крикнув:

— То він! То той спільник!

Батько Абсент стояв і длятого видів то лице.

— Таки так — сказав він — я пізнав того чоловіка, що мене вчера так споїв.

Одним скоком кинулись оба до дверий, але всї змаганя, щоби їх отворити, були надаремні; то були двері, куплені десь на лїцитациї, зроблені з дубового дерева і з міцним замком з кованого зелїза.

— Поможіть-же нам! — відозвав ся батько Абсент до жінки, котра стояла мов би задеревіла зі страху. — Дайте нам якого зелїзного дручка, який довгий гак або щось подібного.

Лекок тимчасом аж стер собі пальцї до крови, стараючись замок відорвати. Аж дрожав із злости. — Наконець вирвали замок і отворили двері та оба одушевлені однаково вибігли на двір і пустились в погоню за своїм противником.

Коли вибігли на уличку, почали розвідувати ся. Могли того чоловіка докладно описати а то щось значило. Дві особи видїли его, як він зайшов до тої каменицї, де мешкала честна Тоня; третя знов видїла, як він біг з каменицї. Дїти, що бавили ся на улици, говорили, що той якийсь чоловік побіг дуже борзо в ту сторону як улиця Мулєн-де-Пре. В тій улици при вході до улички казав Лекок дорожці стояти.

— Біжім туди! — предкладав батько Абсент. — Може візник буде міг нам щось сказати. Але Лекок знеохочений покивав на то головою і не рушив ся.

— Нащо? Притомність того чоловіка, щоби замкнути двері на ключ, виратувала его. Він тепер на яких десять мінут поперед нас, отже вже далеко. Вже его не здогонимо.

Старий поліцай аж поблїд із злости. Він того хитрого спільника, що так его погано затуманив, уважав тепер за особистого ворога; був би дав за то цїлу свою місячну платню, коби був міг зловити его тепер за его боже пошите.

— Ах, тим розбишакам не брак нї зухвалости нї щастя — відозвав ся батько Абсент. — Той злодюга насьміває ся тепер з нас, бо вже три рази вирвав ся нам з рук. Три рази!

Та й Лекок був майже так само обурений як его товариш. Але він розумів то, що єму треба берегти холоднокровність і длятого відповів роздумуючим тоном:

— Той злодюга відважний і розважний та й не лїнивий. Що правда, й ми не лїниві, але він нас перейшов. Тим чортяком всюди шибає. Але що він сюди зайшов, то знак, що він вітрить якусь небезпечність. Вертаймо ми назад до жінки того поганого Політа.

Бідна „честна Тоня" не розуміла анї словечка з цїлої сеї пригоди. Взявши хлопця за руку станула на сходах, нахилила ся через поруче і дивила ся та слухала. Скоро побачила обох поліцистів, котрі тепер так само поволи ішли на гору, як перед тим борзо бігли на долину, вийшла їм на стрічу і спитала:

— Падоньку! Щож такого стало ся? що то все значить?

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 13-го марта 1907.

— Нові школи. Кравва рада шкільна з'орґанізувала нову 1-клясову школу в Кривках, тернопільского повіта, постановила будову 2-клясової школи в Глубічку вел., тернопільского округа; 1-клясову школу в Ямници, станиславівского повіта і признала безпроцентові позички на будову шкіл громаді Дунаїв, перемишляньского повіта в квотї 4000 корон і Глубічок, борщівского повіта в квотї 6000 корон.

— Дрібні вісти. Видїл Ради повітової в Жидачеві розписав конкурс з реченцем до 15-го цьвітня с. р. на посаду окружного лїкаря в П. Селї з річною платою 1.200 корон і додатком на службові поїзди 700 корон. — Через ріку Прут їхав 4 с. м. 24-лїтний муляр з Пістиня, Лев Лазарский і в наслїдок заломленя леду утонув разом з конем. — П. Фріда Рапп, замешкала при ул. Трибунальскій ч. 1, загубила вчера в полудне вексель на 2000 корон з підписами Плашевского і Гроса. — П. Ляврі Мельзаковій, женї посесора в Лїску, котра хвилево перебуває у Львові, вкрадено вчера на ул. Сонїчній з ручної торбинки полрес в квотї 240 кор. — Вісімнайцятьлїтний Ґершон Розенталь, з фаху фризиер в Залїщиках, втїк здась до Америки, взявши з собою 430 корон чужих гроший на дорогу.

— В найблизшу недїлю дня 17-го с. м. устроює товариство „Сокіл" у Львові концерт получений з відчитом. У тім вечері, з якого дохід призначений на будову власної хати, возьмуть участь отсї личности із артистичного сьвіта: п-ни: Бр. Вольска концертова сьпівачка з Відня та О. і Л. Прокешівні пяністки, пп.: Л. Лопатиньский, Я. Вінцковский, С. Калитчук і В. Пачовский, який буде читати: „Про красу яко штуку", та смичковий квартет львівского „Бояна". Докладнїйша проґрама як і цїни місць будуть подані сими днями.

— Загадочна справа. Минувшої пятницї, коли по вечерку в память 46 роковин смерти Т. Шевченка, який відбував ся заходом руської молодїжи ґімназияльної в Перемишли в „Народнім Домі", розходили ся гостї, роздав ся вистріл з револьвера а рівночасно повалив ся на землю ученик V. кляси Гаврилюк. В першій хвили здавало ся, що то було самоубийство, але зараз показало ся, що Гаврилюк лиш зімлїв, а куля з револьвера

вранила професора рускої гімназиї Роздольского в руку, пробивши рукав і маншет, а крім того були у раненого сліди від вистрілу коло уха, з чого можна вносити, що проф. Роздольский мав піднесену руку, мов би комусь відклонював ся. Що було причиною сеї події, доси не знати. Гаврилюк учив ся добре, а проф. Роздольский не давав причини до якоїсь мести. Здає ся, що причини треба шукати в якімсь ненормальнім стані ума ученика, бо вже від кількох днів добачено, що Гаврилюк був сильно зденервований: его длятого відвезено зараз по тій події на Кульпарків.

— З перемиської епархії. Реченець до рукоположеня назначений на день 19. марта с. р. В пропозицию на парохію Туринка при няті: Вік. Мазикевич, Теодор Мерень, Гр. Савицкий, Волод. Насальский, Мих. Попель, Гр. Клиш, Ем. Венгринович, Іван Радецкий, Теод. Козак, Теофіль Мусій, Волод. Венгринович, Сав. Кмицикевич, Йосиф Кузьмак, Лев Нясецкий, Петро Кузик, Констан. Миколаєвич, Йос. Пелехович, Мих. Наклович, Роман Кокотайло. — Канонічну інституцию на Сгібно одержав Волод. Вербенець. — Презенти одержали: Теодор Величко на Ричигів, Іван Валюх на Ластівки, Іван Каміньский на Залісе. — До кан. інституциї завізвані: Стефан Щурко на Коханівку, Волод. Венгринович на Білич гор., Ант. Яців на Махнів, Філярет Яміньский на Близянку. — Увільненя від іспиту конкурсового дістали: Волод. Гукевич, парох в Поляпчику і Василь Адріянович, парох в Сушиці. — Завідательства дістали: Юліян Дуцьків в Реклинци, Ник. Паславский в Гусакові, Мих. Дацьків в Рогізні. — Правитель ство продовжило платню на дальший рік для сотрудників в Гійчи, Бирчи, Липі, Старяві і Спасові.

— Сім днів в дебрі без їди. З Лінцу доносять: В страшнім положеню знайшов ся якийсь Франц Віммер, котрий давнійше служив через 27 літ у одної спедицийної фірми у Відни, а тепер живе при своїм браті в місцевости Ст. Міхаель. Коли ішов до лікаря в Зайтенштеттен, впав в якусь глубоку дебру, з котрої вже не міг видобути ся і перележав там без їди через сім днів і сім ночий, аж случайно знайшли его якісь школярі. Нещасливого витягнули шнурами з дебри і відвезли до шпиталю, де тепер мусять ему відняти обі ноги.

— Перепудив ся студеної води. В неділю в ночи підчас страшенної заметелі сніговоі біг улицями Відня якийсь зовсім голий, молодий чоловік, а за ним гнав дорожкою поліцай. Остаточно удало ся поліцаєви дігнати голого коло ул. Кастеллец і він забрав его з повіз до поліцийного комісарияту на Леопольдштадті, де тим чоловіком заопікував ся поліцийний лікар окружний. Голий перемерз був страшенно, але поволи прийшов до себе і на питане сказав, що називає ся Іван Балабухта, єсть покривальником дахів дахівками і має 23 літ. Він постановив був відобрати собі житє і хотів утопити ся в Дунаю. Ставувши коло Маріїньского моста, розібрав ся зовсім і все одіне кинув у воду, думаючи скочити за ним самому до ріки. Нараз коли він так станув зовсім голий, вмерз страшенно і тоді то взяв его такий страх перед смертию в студеній як лід воді, що постановив вже не відбирати собі житя. Але тепер не мав вже одіня, отже пустив ся бічи, сам не знаючи куди. Бальбухті дано нове одіне і відослано его до его родини.

— Страшна катастрофа на кораблі. В Тульоні, в тамошній воєнній пристани, в басені Місієсі настала вчера на панцернім кораблі „Єна“, внаслідок вибуху торпеди страшна катастрофа. Що було безпосередною причиною катастрофи, доси ще не знати. Вибух був так сильний, що части корабля і порозривані людскі тіла падали на яких 500 метрів далеко. Панцирник „Єна“ мав 12.052 тон містоти а его залога виносить 698 людий. Моряки якраз слухали якогось викладу на переднім кінци, коли на заднім настав вибух і лиш сій обставині треба приписати, що катастрофа не прибрала більших розмірів. А всеж таки єсть около 300 людий убитих і ранених разом. По першім вибуху настали дальші і внаслідок того ратоване було утруднене; наконець вибух ще й огонь і згоріла задна часть корабля. Остаточно удало ся корабель занурити у воду. Перший вибух був так сильний, що у всіх варстатах в тім басені повилітали шиби, однак більшої шкоди не було. Перепуджені робітники в арсеналі розбігли ся в одній хвили. Недалеко басену стоять від вчера величезні товпи народу. О 5 год. по полудни почали добувати жертви катастрофи.

— Борба на револьвери в церкві. В Бру, одним з передмість Нового Йорку прийшло минувшої неділі досьвіта, в церкві Непороч. Зачатия до завзятої борби на револьвери межи двома сьвящениками а вломниками. Сьвященики мешкають в приходстві близько церкви а з церкви від головного престола і закристиї ідуть укриті електричні проводи, котрі дають дзвінками знати, скоро в церкві де добувають ся злодії. Так було й минувшої неділі по півночи. Сьвященики узброїли ся зараз в набиті револьвери і пішли до церкви. Тут застали они злодіїв при роботі коло великого престола. Они вже забрали були золоту чашу і монстранциї та иншу золоту посудину, коли увійшли сьвященики. Ледво що вломники побачили сьвящеників, як зараз зачали стріляти до них з револьверів, на що сьвященики так само відповіли револьверами. Розпочала ся формальна битва, підчас котрої стрілено двайцять разів з обох сторін. Остаточно злодії мусіли втікати і лишили всю добичу. Ніхто не був зранений але на престолі видко всюди ушкодженя і сліди від куль.

— Людскі ноги в скрипці від попелу на льокомотиві знайдено оногди, коли поспішний поїзд станув на двірци в Канджині на горішнім Шлеску в Прусах. Були то відорвані ноги якогось мужчини. Пороблені зараз доходженя показали, що жертвою пригоди став ся якийсь подорожний родом з Галичини, котрий вибрав ся до Прус на заробітки. Нещасливий приїхав був поїздом особовим з Ратибора. Щоби поспішний поїзд міг переїхати, то згаданий поїзд особовий мусів на короткий час задержати ся перед стациєю Гоголін. Здає ся, що нещасливий Галичанин не знаючи, що має над'їхати поспішний поїзд вийшов із свого ваґона і станув на побічній колії, бо тут вхопила его машина і відорвала ноги, котрі знайшли ся опісля в скринці від попелу. Тіло нещасливого найшли на місци і поховали, коли тимчасом ноги заїхали аж до Канджина.

— Скарб дорогоцінностий шаха перского. З Тегерану доносять, що докладний огляд всіх дорогоцінностий, які лишили ся в спадщині по шаху Музаффер-Еддині показав, що цілий той скарб представляє вартість 240 міліонів. Збірка тота містить в собі так красні сафіри, смараґди, рубіни, туркуси і диманти, яких подібних не знайде ся нігде в сьвіті. На старій короні перских володітелів на примір знаходить ся рубін величини курячого яйця. Парадний пояс виложений лиш самими диямантами, котрий шах убирає лиш підчас великих церемоній, важить не менше лиш 18 фунтів. Одна срібна ваза має 1000 смараґдів; один з них єсть так великий, що помершиӣ шах міг казати вирити на нім ціле своє імя. Один меч, виложений диямантами представляє сам про себе вартість звиш 5 і пів міліона. Одною із найдивнійших дорогоцінностий єсть велика грана чистого бурштину, котра має величину 400 граних (кубічних) цалів. Про ту грану розповідають, що она за часів Магомета впала з неба.

Телеґрами.

Відень 13 марта. Міністерство справ внутрішних зарядило вступні роботи в цїли переведеня закона о обезпеченю приватних урядників і для ствердженя розмірів обовязку обезпеченя зарядило збиране мнїня кругів інтересованих.

Софія 13 марта. Як доносять часописи з Филипополя прийшло там, коли наспіла вість о убитю Петкова, до бійки межи приклонниками правительства а националістами, котрі в послїднім часї ведуть опозицию против правительства. Кілька осіб поранено. Після вістий з Білграду, тамошні болгарскі студенти ще перед кількома днями знали о пляні замаху на Петкова.

Одеса 13 марта. Підчас нової ревізиї в бюрах банку для торговлї заграничної знайдено в декотрих столах по тисяч набоїв, мавзерівскі карабіни і пачки з творивом вибуховим.

Петербург 13 марта. Комісия провірюючи в Думі посольскі мандати, затвердила посольскі вибори із всіх ґуберній царства посольского, з вильненьскої ґубернії, крім міста Вильна, подільскої, вітебскої і київскої. Піднесено сумнїв що до висліду виборів в Холмщині і в ґуберніях міньскій, волиньскій, бесарабскій і могилівскій.

Тульон 13 марта. Кореспондентови аґенциї Гаваса оповідав поручник „Єни“, котрий підчас катастрофи потерпів численні рани, але не стратив притомности, що ґази, витворені внаслідок спаленя ся великої скількости пороху не давали віддихати і длятого більша часть жертв удушила ся. Число погибших має виносити 100; в шпиталях єсть 150 ранених а богато ранених лічить ся приватно.

Париж 13 марта. Число жертв катастрофи доси ще не знане напевно. Має бути 80 осіб убитих, 20 тяжко, а богато легко ранених.

Париж 13 марта. Після послїдних вістий, наспівших до міністерства маринарки, число убитих підчас катастрофи в Тульонї єсть значне, одвак зовсім не так велике, як вчера подано. Ранених єсть 40. Не відшукано доси 7 офіцирів, між ними капітана корабля, капітана фреґати і лікаря корабельного.

Тульон 13 марта. Потверджує ся, що командант „Єни“ Авіґар і капітан фреґати Версіє згинули підчас катастрофи Версієра заскочила катастрофа в каюті і він старав ся видобути ся, але не міг отворити дверий заваленних розірваним материялом. Тіло его знайдено коло дверий спалене на вуголь.

Сан Ремо 13 марта. Перебуваючий тут бувший російский міністер справ заграничних, ґр. Лямбсдорф, занедужав тяжко.

Київ 13 марта. На основі ухвали представителїв студентів застановлено виклади і практичні занятя на київскім університетї. Ректора змушено до перерваня викладів і опущеня авлї.

Господарство, промисл і торговля.

— Ціна збіжа у Львові дня 12 марта: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·10 до 8·25; жито 6·15 до 6·30; овес 8·30 до 8·50; ячмінь пашний 7·— до 7·40; ячмінь броварний 7·40 до 8·—; ріпак —·— до —·—; льнянка —— до —·—; горох до варення 8·75 до 9·50; вика 7·— до 7·40; біб 6·50 до 6·75; гречка —— до —·—, кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 60·— до 70·—; конюшина біла 30·— до 40·—; конюшина шведзка 60·— до 70·—; тимотка 30·— до 35·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).